

Ház a tónál (2006)

A determináció és a szabad akarat megléte mind a mai napig vita tárgyát képezi, elvégre nem egyszerű eldönteni, vajon melyik erő, vagy éppen tényező van hatással az életünkre. Ha szakrális szempontból vizsgálom a kérdést, szintén ott a kontraszt, hiszen a vallásoknak sem sikerült közös nevezőre jutniuk: a katolikusok a szabad akarat mellett érvelnek, a reformátusok a predestináció elvét tartják elsődlegesnek, és a keleti vallások is más-más megoldást részesítenek előnybe. A diszkusszió a filozófiát is megihlette, és ha csak mindennapjainkra gondolunk, pillanataink nagyobb részében fel lehet tenni a kérdést: vajon a döntésem a sajátom? Vajon véletlenül kaptuk a családunkat? A szerelmünk tényleg a másik felünk? A barátainkkal folytatott viszony eleve elrendelt, és az ég vagy a természet alkotta meg? Nem egyszerű a válaszadás, nem is tudnám lezárni a kérdéskört, viszont a 2006-ban napvilágot látott *Ház a tónál* mégiscsak tett erre egy kísérletet.

A *Ház a tónál* egy egyszerű, már-már minimalista film. A rendező – szerencsére – kimérten alkalmazott romantikus elemeket, nem burjánzik túl a pátosz, ezáltal minden emóció a méltó helyén van. Sandra Bullock és Keanu Reeves korrekt alakítása befogadhatóvá tette a produkciót, így két intelligens, kedves és szerethető figurát sikerült „életre kelteniük”. A cselekmény során feltűnnek az irodalmi vonások is, megjelenik a Bronte és a Jane Austen utalás, tehát egy angolszász lektúr színezetet is kap a történet, amiből látszik, hogy a rendezőnek és a forgatókönyvíróknak volt miből építkeznie.

Kifejezetten különlegesnek hatott a mágikus realizmus, az idővel való játék, az összefüggések szisztematikus ismertetése és az a módszer, amellyel sikerült a két főszereplőt összeboronálni. A film választ adott. Minden apró részlet és esemény találkozásukat idézte elő, és bebizonyosodott, hogy nem csak elválaszthatatlanok, hanem minden a szerelmüket szolgálta.

A *Ház a tónál* nem vált kedvenc filmemmé, nem részesültem a végén katarziszban sem, azonban mint romantikus történeteket nem kedvelő (mágikus realizmust viszont igen) néző érteni véltem a levont tanúságokat. Ettől függetlenül egyedül nem nézném meg újra, tehát az „egyszer nézhető” kategóriába tudom besorolni.